

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 9. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm267/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

kan høstelig tænke i Vaar og ved Midsommers Tid. Bange ere da Menneskets Vilkaar, og hvem kunde undres derover, om den alvorlige Mand sad med hængende Hoved paa Hædrenes Grav, mens den lyftige Klokk bandt sig en Krands af de flygtige Blommer, ubekymret hvad entenden smykkede sig til Grav eller Højtid. Gi er det heller at undres over, om Andre satte sig ned at bestue i Vandene da Hensovnes Hærd, at forlyste sit Øje med Billedet af det Hørfundne, om de bevogtede fil at udfolde det brede i de skinnende Farver og paa Pergamentet, om han prøvede paa at udstrække sit Liv i en Drom gennem hensarne Sejler, om han prøvede ivrig at slusse sig med den Tauke, at Dødninge leve, den Stund, deres Mavn ihukommes, at Kroniken fravirrer Doden dog Halsden af Novet. Det er intet Under, fordi der i Stovet vidunderlig glemtes en Langsel, en Attræ til Liv, som kun faaer Tid til at vaagne paa Jorden, som naar den vaagner ikke kan hvile, for den har virket et Silar over Graven, eller og lavet sig Vinger til Flugt højt eller vildt saa Granden forsvinder.

Men, det er jo en Drom, den alvorlige Mand som betænker sig ret, han maa jo fornemme, det ei er hans Ravn men han selv der maa leve, om Langslen skal stilles, han maa jo fornemme, at kun naar han veed ver er Intet at haabe bag Graven, eller at dog Undervisning derom er umulig, kun da er det sommeligt for ham at slusse sig selv, som han snildest formaerer.

Skal da en Mand have Ret til at afmale hensarne Tider, kun for at male, da maa han væ-

re en Hedning, og da maa det være en Hedning umuligt at lære en virkelig Udgang fra Doden og Indsang til Livet; men om den kan findes ved jo dog Ingen, saalange han aander. Uimodsigeligt synes det da, at havet Nogen taget sig for at forlasse lun for at følge i Tiderne, da har det været fordi han vilde hellere glemme end redde sig selv.

Dog, naar vi kende til Menneskets Vilkaar da veed vi, der er Noget som driver vort Øje tilbage, Noget som lader os ahue, at ligesom vi udgik af Hædrenes Vænde, og ere da kuptede synderlig til de Hensovne, kan vi os kun i Forening med dem forstaa os paa Livet. Naar Tanken om Dod opnuden hos Barnet, da ther det sorgfulde til Hader og Moden at svørge om Raad, og har viet barnlige Sind da vandre og vi til de nedstunkne Grave og lytte om ikke en Rest vil opstige om Menneskeis Udspring og Vilkaar og Hædreneland. Det er os en Trost, at saamange for vi have vandret i Mørket, og vi vente da vist i det mindst at høre, hvordan de betragede Livet og Doden, om der var Ingen iblandt dem, som kunde smile ved Graven og vidste Besleed om deres Vilkaar. Vi lytte ei heller forgives, der er ikke tyg over Graven, der høres en Rest og Kronike maa den vel faldes, thi det er jo, som Tiderne talte. Dog, at forkynde sin Godsel magter et Tiden, saalidet som Barnet, kun om en underlig Ting kan den vidne, at mellem Klokkem som drev eller løb gennem Livet, sank soxe Umalende, skyrede blinde, forvorne, vandrede sage te en Skare, venlig og blid som om de fulgte en ven-

